

**Podivný
čin
Boží**

Adrian Ebens

Podivný čin Boží

Zvláštní poděkování patří mé ženě Lorelle, a drahému příteli Craigu Jonesovi za to, že mě k vytvoření tohoto povzbudil.

Děkuji Denice Grantové za výzkum a dodání několika myšlenek pro tuto brožuru.

Děkuji také Trevorovi a Sarah, Juttě, Garymu, Dejanovi, Jeffovi a Igorovi za povzbuzení a podporu v tomto projektu.

Anglický originál vytištěn v březnu 2016 v Austrálii:

Maranatha Media

maranathamedia.com

adrian@maranathamedia.com

Z anglického originálu *God's Strange Act*

přeložila Martina Nováková

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby dostupné na <https://egwwritings.org/> od organizace Publikace Ellen G. Whiteové nebo vlastní dílo

únor 2017

Obsah

Rozhněvaný a zlostný Bůh.....	4
Boží myšlenky nejsou naše myšlenky	6
Podivný čin Boží?.....	7
Způsob nazírání nás mění	8
Čas Jákovova soužení.....	10
Hospodinův meč	13
Hora Perasím.....	16
Co způsobuje trhlinu nebo prasklinu ve zdi?	19
Zlost a hněv Boží	23
Sporné body, které vytvořily trhlinu	25
Ten, kdo „stojí v té trhlíně“, je Ježíš na kříži	27
Gibeón.....	29
Boží moc.....	31
Krupobití a požár.....	34
Jak byl Kristus na kříži krupobitím zasažen?	37
Vítězství Světla nad Temnotou	42
Pozastavení Slunce a Měsíce	44
Podivný čin Boží	45

Rozhněvaný a zlostný Bůh

Spousta lidí si po přečtení několika pasáží z Bible není vůbec jistá, jestli být spasen a jít do nebe, je vážně dobrý nápad.

Gn 6:7 Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka i zvěř, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je učinil.

Dt 29:23 ano všechny národy se budou ptát: Proč tohle Hospodin této zemi provedl? Nač tento velký planoucí hněv?

Iz 13:9 Hle, den Hospodinův přichází, krutý, se zuřivostí a s planoucím hněvem, aby učinil tuto zemi hroznou pustinou a vyhladil z ní hříšníky.

Ž 78:47-51 Jejich révu zničil krupobitím a jejich sykomory mrazem. (48) Jejich dobytek vydal v plen krupobití a jejich stáda moru. (49) Seslal na ně svůj planoucí hněv, zuřivost, rozhořčení a soužení -- komando zlých andělů. (50) Urovnal pěšinu svému hněvu. Jejich duše neušetřil smrti a jejich život vydal moru. (51) Pobil vše prvorozené v Egyptě, prvotinu síly ve stanech Chámových.

Zj 14:9-11 A jiný, třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: „Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, (10) bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem. (11) Dým jejich muk vystupuje na věky věků a dnem i nocí nemají odpočinutí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a ti, kdo přijímají cejch jejího jména.“

Toto je pouze malá ukázka textů, ve kterých se mluví o zuřivém Hospodinově vzteku a milionech milionů lidí, kteří byli Bohem zřejmě zmasakrováni po tom, co už v sobě Bůh podle všeho nemohl dál udržet Svůj prudký hněv. K této hádance se přidávají instrukce, jež dal Bůh Mojžíšovi, když se Izrael shromáždil na hoře Sinaj.

Ex 19:12-13 Vyznač hranici lidu dokola a řekni: Mějte se na pozoru, abyste nevystupovali na horu, nebo se dotkli jejího okraje. Každý, kdo by se dotkl hory, bude jistě usmrcen. (13) Ruka se jí nedotkne, proto

musí být ukamenováno nebo zastřeleno šípem, ať dobytče nebo člověk, nezůstane naživu. Až táhle zatroubí beraní roh, pak budou oni vystupovat na horu.

Jaký byl pro tyto instrukce důvod?

Ex 19:18-22 Celá hora Sinaj byla zahalená kouřem, protože na ni sestoupil Hospodin v ohni. Vystupoval z ní kouř jako kouř z hrnčířské pece a celá hora se velice třásla. (19) Zvuk beraního rohu byl stále silnější a silnější, Mojžíš mluvil a Bůh mu hlasitě odpovídal. (20) Hospodin sestoupil na horu Sinaj, na vrchol hory; pak Hospodin zavolal Mojžíše na vrchol hory a Mojžíš vyšel vzhůru. (21) Hospodin řekl Mojžíšovi: Sestup a varuj lid, aby nezkoušeli proniknout k Hospodinu, aby ho viděli, aby jich mnoho nepadlo. (22) Také kněží, kteří přistupují k Hospodinu, se musí posvětit, aby se na ně Hospodin neobořil.

Pro neinformovaného čtenáře by nebylo vůbec těžké dojít k závěru, že Bůh má problém s ovládním vzteku, a potřebuje zavést opatření, aby člověka uchránil od Jeho vlastní prchlivé povahy, která může explodovat a zničit lidi, pokud nejsou opatrní. Jak takové biblické záznamy sladíme s tvrzeními, jako jsou tyto?

Ex 34:6 Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti,

Jer 31:3 Zpovzdálí se mi ukázal Hospodin a řekl: Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství.

Tyto dvě sady textů si zdánlivě absolutně odporují. Je vůbec rozřešení tohoto problému důležité? Jenže když to neuděláme, budeme žít v neustálém strachu z pomstychtivého Boha, připraveného vybuchnout a zabít nás, nebo mentálně zabijeme my Jeho tím, že si zvolíme víru v neexistenci Boha. Obráceně si také můžeme myslet, že když Bůh je láska, spasí prostě úplně všechny. Je tohle případ „z bláta do louže“? Ačkoli popřít existenci rozporuplného tyranského Boha je zcela pochopitelné, jsme si jisti, že si věci vykládáme správně? A nemůže nám část příběhu unikat?

Boží myšlenky nejsou naše myšlenky

Už samo o sobě je zřejmé, že můžeme dělat závěry pouze na základě informací, které před sebou máme. Vyvozování závěrů ještě před tím, než máme dostatečné informace, je ovšem přirozenou lidskou slabostí. Jak nám praví moudrý Šalamoun:

Př 18:13 Kdo odpovídá dříve, nežli vyslechl, je to jeho hloupost a ostuda.

Př 12:15 Hlupákova cesta je přímá v jeho očích, ale ten, kdo poslouchá radu, je moudrý.

K pečlivému seskládání dílků této hádanky potřebujeme trpělivost. Jak napsal prorok Izajáš:

Iz 55:7-9 Ať ničema opustí svou cestu a zlý člověk své úmysly, ať se navrátí k Hospodinu, a on se nad ním slituje -- k našemu Bohu, protože je připraven mnoho odpustit. (8) Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. (9) Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše.

Předtím, než můžeme povahu Boha nestranně posoudit, musíme si přiznat náš zděděný přirozený sklon Ho nenávidět. Proto se nám Jeho myšlenky a styl jednání s námi často zdají záhadné a matoucí.

Ř 8:6-7 Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. (7) Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.

1K 2:14 Duševní člověk však nepřijímá věci Ducha Božího, neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.

Tělesný nebo normální člověk vezme slova Boží, překrutí je a obrátí proti Němu. Dělá to, protože jeho srdce válčí s Bohem a Jeho příkázáními. Vzpomeňte si, že Satan zahájil válku s Bohem tím, že usiloval o zlepšení Jeho vlády, a chtěl s ní Bohu „pomoc“.

Z nesváru, který způsobil v nebi, obvinil satan správu Boží. Všechno zlo, prohlásil, je výsledkem Boží správy. Prohlašoval, že jeho cílem je zlepšit zákony Boží. {PP 42 (19.1)}

Když Adam a Eva skrz hada přijali Satanova slova, zdědili také jeho přirozené nepřátelství vůči Bohu. To je důvod, proč se před Bohem v zahradě schovali, když On za nimi přišel. Toto nepřátelství vůči Bohu je evidentní ve vrozené nedůvěře k člověčí vládě. Standardním postojem je, že vám chce vláda uškodit. Ačkoli je to v mnohých případech jistě pravda, je také pravdou, že národy tuto domněnku pěstují v dětech, a často skončí prorokováním vlastností budoucích lídrů.

Podivný čin Boží?

Jedním ze způsobů, kterými se lidé snaží vyřešit napětí mezi milujícím a mstivým Bohem, je vysvětlení, že Bůh je sice obvykle ve své podstatě milující, ovšem za velmi vypjatých podmínek se na okamžik promění, aby obnovil harmonii Universa, což je označováno za nesrozumitelné dílo Boží. Je to dílo, které u obvykle milujícího Boha působí divně. Na druhou stranu, takové dílo se zdá velmi přirozené nám, lidem. Nechat se nějaký čas někým trápit, a potom se do něj pustit ve vzteku a hněvu, a chtít ho zničit, je lidstvu naprosto přirozené, a vůbec to není divné.

Dělá tedy Bůh něco pro Něj divného, co by ale bylo velmi přirozené nám? Podobá se nám někdy, aby se mohl vypořádat se Svými nepřáteli? Už samo o sobě je to zvláštní. Kristus nazývá Satana *vrahem* už od začátku (Jan 8:44). Má Bůh poslední slovo tak, že se nakonec stane vrahem? Jakmile člověk zabije člověka, je považován za vraha až do konce svého života. Jakmile má jednu co do činění s vraždou, stane se vražda součástí jeho osobnosti. Může litovat a kát se a prosit o odpuštění a změnit se, ale stále bude platit, že zabil, a tudíž je znám jako člověk, který zabil. Jaký to má dopad na věčného Boha, Toho, který nikdy neumírá? Pokud je Bůh osobně zodpovědný za smrt milionů a milionů lidí, pak je tedy logicky vrahem, a stává se to částí Jeho povahy a osobnosti. Jakmile na lidské tělo vztáhl nůž, nebo ho zapálil, Jeho osobnost je

změněna v osobnost zabijáka. Jak můžeme říct, že posledním nepřítelem k poražení je smrt, jestliže ta smrt sedí na trůně? Nevítězí tím snad? Jak Protože spasení obyvatelé Universa spatřují obraz Boha jako toho, který pozvedá Svou mocnou paži proti Svým nepřátelům, aby je osobně zabil, mohl by se rozhodnout to v budoucnosti udělat znovu? A pokud smrt v osobě Boha vládne na trůně, nebudeme tím, že zříme takového Boha, proměněni do stejné podoby? Nenacházíme se v úplném jádru lidského rozporu, kdy umíráme, protože spatřujeme smrt v Bohu, ve kterého věříme? Pořádně se nad tím zamyslete.

Způsob nazírání nás mění

2K 3:18 A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.

Co spatříme, když se do očí Pána díváme vírou? Vidíme v Jeho Osobě smrt? Vidíme v Jeho ruce meč tasený k vymýcení vzpurných? S tímto postojem pak budeme jednat podobně. Stejně jako Izraelité v pustině, kteří věřili, že je Bůh chce zabít, i my umíráme, protože věříme v Boha smrti a destrukce. Nezdělili jsme to snad od našich prvních rodičů? Jak si oni tato slova vykládali?

Gn 2:17 ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.

Chápeme to spíš jako „Jestli se dotkneš mého stromu, zabiju tě!“, nebo je možný následující výklad?

Když se rozhodnete jednat mimo mou vůli, věřte, že mi na srdci neleží vaše nejvyšší dobro, ale protože Já jsem váš jediný život (Dt 30:20; Kol 3:4), odvracíte-li se ode mě, přichylujete se k smrti.

Mudrc to vyjádřil takto:

Př 8:36 Ale kdo proti mně hřeší, činí násilí své duši, všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.

Jsou-li slova, která pronesl Bůh v zahradě, překroucena tak, aby znamenala, že Bůh hříšníka zabije, člověk dosazuje na trůn smrt a korunuje Satana, jejího tvůrce, vládou nad celým Vesmírem. Pokaždé, když Bohu připisujeme touhu zabít, zajišťujeme si tím vlastní zánik, protože způsob nazírání nás mění. Přesně tohle se stalo v Izraeli.

Nu 14:2-3 **Všichni synové Izraele reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. Celá pospolitost jim říkala: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi anebo kéž bychom zemřeli v této pustině!** (3) Proč nás Hospodin přivedl do této země, abychom padli mečem? Naše ženy a malé děti se stanou kořistí. Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta?

Nu 14:27-29 Jak dlouho se mám zabývat s touto zlou pospolitostí, která proti mně reptá? Slyšel jsem reptání synů Izraele, kterým proti mně reptali. (28) **Řekni jim: Jakože jsem živ, je Hospodinův výrok, naložím s vámi tak, jak jste mě prosili.** (29) **V této pustině padnou vaše mrtvoly,** všichni vaši spočítaní v celém počtu od dvacetiletých výše, kteří reptali proti mně.

Každý hříšník si v sobě nese vědomí, že je hoden smrti.

Ř 1:28-32 **Právě tak, jako neuznali za dobré poznávat Boha, vydal je Bůh jejich neosvědčené myslí,** aby dělali, co se nesluší: (29) Jsou naplněni veškerou nepravostí, smilstvem, ničemností, chamtivostí, špatností, jsou plni závisti, vraždy, sváru, lsti, zlomyslnosti, jsou donašeči, (30) pomlouváči, Bohu odporní, zpupní, domýšliví, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, (31) jsou nerozumní, věrolomní, bezcitní a nemilosrdní. (32) **Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti,** nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají.

Hluboko v nitru víme, že jako hříšníci jsme hodni smrti, a naše často sebedestruktivní životy to dokazují. Přesto, v našich vzdorovitých myslích smrt chápeme jako něco, co způsobuje Bůh.

James 1:14-15 Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí. (15) **Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.**

Než abychom si přiznali, že za smrt může vlastní hřích, raději věříme, že smrt způsobuje Bůh, což nám dovoluje chovat k Němu zášť, a v mysli Ho zavrhnout. Tím, že člověk odmítá přijmout, že smrt je v plné míře jeho práce, předává svůj čin zkázy Bohu. Takové uvažování skutečně vytváří v naší mysli falešného boha, falešný idol. V mysli pak tento idol dosazujeme na trůn, a toto modlářství předáváme další generaci, aby také mohla uctívat smrt a umírání. Bůh je pouze původcem života. Satan je původcem smrti.

J 8:44 Vy jste z otce Ďábla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku,...

Ž 4:3 Synové lidští, jak dlouho bude má Sláva v potupě? Milujete nicotu, vyhledáváte lež. Sela.

1J 1:5 A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma.

J 1:4 V něm byl život a ten život byl světlo lidí.

Bůh nezahubí nikoho. Každý, kdo bude zatracen, se zahubí sám. Kdo umlčuje varovný hlas svědomí, zasévá semeno nevíry, které přinese jistou žeň. {COL 84 (PM 41.7)}

Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku vyneseneho za přestoupení. Ponechává lidi, kteří odmítají jeho milost, aby sklidili to, co sami zaseli. Každý paprsek světla, který jsme odmítli, každé varování, kterým jsme pohrdli nebo které jsme nebrali vážně, každým pěstovaný zlozvyk, každé přestoupení Božího zákona je zasetým semenem, které přinese jistou žeň. Jestliže člověk tvrdšíjně odporuje Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme, a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřítelstvím satana. {GC 36 (VDV 27.1)}

Čas Jákobova soužení

Ted', když jsme nastínili celé téma, zaměřme se na několik jeho detailů v Písmu. Pečlivě si proberme biblický text zmiňující podivný čin (neobvyklou službu) Boží, během Jákobova soužení těsně před druhým příchodem Krista.

Iz 28:21 Neboť Hospodin **povstane** jako na hoře **Perasímu, rozzuří se** jako v **Gibeónském** údolí, aby vykonal své dílo, sobě **cizí dílo**, a aby vykonal svou službu, pro něj **neobvyklou službu**.

Kontext tohoto úryvku se vztahuje k době, kdy má Kristus v nebeské svatyni svatých skončit se svou usmiřující službou.

Boží tresty dopadnou na ty, kdo budou chtít utlačovat a ničit Boží lid. Velká Boží shovívavost s bezbožnými některé lidi povzbuzuje k páchání zla. Trestu však neuniknou — a bude proto hrozný, že byl tak dlouho odkládán. „**Jako na hoře Perasímu povstane Hospodin, chvát se bude země jak v dolině Gibeónské. Vykona své dílo, dílo jemu nevlastní, udělá svou práci, práci jemu cizí.**“ Izajáš 28,21. Trestat je pro našeho milosrdného Boha nezvyklá věc. „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel.“ Ezechiel 33,11. Pán je „plný slitování; je milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, ... odpouští vinu, přestoupení a hřích.“ Avšak viníka nenechává bez trestu. „Hospodin je shovívavý a velkorysý, ale viníka bez trestu neponechá.“ 2. Mojžíšova 34,6.7; Nahum 1,3. Přísným trestem obhájí spravedlivý Bůh autoritu svého pošlapávaného zákona. Jak přísný trest čeká přestupníky, to ukazuje skutečnost, že Pán oddaluje projev spravedlnosti. Lid, s nímž měl tolik trpělivosti a jež nepotrestal, dokud nenaplnil míru své nepravosti, nakonec stihne hněv „neředěný milostí“. {VDV 404.2} **Až Kristus skončí svou prostřednickou službu ve svatyni, dopadnou tresty na ty, kdo uctívají šelmu a přijali její znamení** (Zjevení 14,9.10).

Všimněme si, že povstání Hospodina v Iz 28:21 je povstáním na obranu Jeho lidí před těmi, kteří je chtějí zničit. Tato myšlenka je zmíněna také v Danielovi 12.

Da 12:1 A právě v onom čase **povstane Michael, ten velký velitel, jenž zastává tvůj lid**, a nastane čas soužení, k jakému nedošlo, co jsou národem, až do onoho času. A právě v onom čase unikne tvůj lid, každý, kdo se nachází zapsán v knize.

Podivná činnost, která se zde odehrává, souvisí s Kristovou prací na ochraně Jeho lidu. Co dalšího se můžeme naučit z tohoto období, kdy Kristus opouští svou usmiřující službu?

Viděla jsem, že Ježíš neopustí svatyni svatých, dokud nebude rozhodnut každý případ ke spasení nebo zatracení, a že hněv Boží nemůže dříve přijít, dokud Pán Ježíš nedokoná své dílo ve svatyni svatých, neodloží své kněžské roucho a neoblékne se v oděv pomsty. Potom Pán Ježíš odstoupí ze svého místa mezi Otcem a lidmi a Bůh nebude déle mlčet, nýbrž svůj nesmíšený hněv vylije na ty, kteří pohrdli Jeho pravdou. **Viděla jsem, že rozhněvání národů, hněv Boží a doba, v níž mrtví budou souzeni, jsou různé události, které za sebou následují.** Také jsem viděla, že Michal dosud nepovstal a že doba soužení, jakého dosud nebylo, ještě nenastala. Národy jsou nyní rozhněvány, avšak **když náš Nejvyšší Kněz ukončí své dílo ve svatyni svatých, povstane, oblékne na sebe roucho pomsty a potom bude vylito sedm posledních ran.**

Viděla jsem, že čtyři andělé budou držet čtyři větry, dokud Pán Ježíš ve svatyni svatých neukončí své dílo, a potom přijde sedm posledních ran. Tyto rány popudí bezbožné proti spravedlivým, protože budou mít za to, že my jsme na ně uvalili tyto Boží soudy, a že budou-li nás moci odstranit, tyto rány přestanou. Bylo vydáno nařízení, aby byli pobiti svatí (37), kteří dnem i nocí volali o vysvobození. **To byla doba Jákobova soužení.** (Early Writings 36,37), (Rané spisy, pozn. překl.)

Až Kristus opustí nebeskou svatyni, zahalí obyvatele země temnota. V té době budou muset věřící žít před svatým Bohem bez přimluvice. Moc, která dosud zadržovala bezbožné, přestane působit, a satan získá neomezenou nadvládu nad zatvrzelými lidmi. Boží trpělivost skončila. Svět odmítl Boží milost, pohrdl Boží láskou a pošlapal Boží zákon. Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. Boží Duch, kterému tvrdošjně vzdorovali, od nich odstoupil. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni napospas satanu, který pak zavlče obyvatele světa do závěrečné velké doby soužení. Boží andělé přestanou bránit průchodu lidských vášní — uvolní se všechno zadržované napětí. Celý svět bude zatažen do zkázy, jež bude děsivější, než byla zkáza starého Jeruzaléma. {VDV 396.3}

Až Ježíš opustí Svatyni, čtyři andělé, kteří drželi čtyři větry, je propustí. To dá Satanovi plnou moc nad bezbožnými, což mu dovolí uvrhnout svět do jednoho velkého posledního soužení. Věnujme bedlivou pozornost procesu, kdy skončí Boží trpělivost, Jeho dlouhotrvající trápení: „Moc, která dosud

zadržovala bezbožné, přestane působit, a satan získá neomezenou nadvládu nad zatvrzelými lidmi." {VDV 396.3}

Hospodinův meč

Poslední kapky Ducha Božího jsou nakonec, po přetrvávajícím odmítání a vzdoru, odejmuty. Duch, symbolizovaný vodou, je v hříšnicích vysušen, a duše je kompletně vyprahlá. Je nesmírně důležité, že ve Starém zákoně slovo *meč* znamená také *sucho*.

Joshua 5:13 I stalo se, když byl Jozue u Jericha, že pozvedl své oči, rozhlédl se a hle, naproti němu stojí muž a **v ruce má tasený meč**. Jozue šel k němu a zeptal se ho: Jsi s námi, nebo s našimi protivníky?

Chereb, kheh'-reb

Ze Strongova slovníku hebrejštiny kód H2717; **sucho**; taktéž žezný nástroj (pro svou ničivost), jako je nůž, meč, nebo jiné ostré náčiní: - sekera, dýka, čepel, krumpáč, šavle, soustružnický nůž.

Hospodinův meč je Slovo Boží

Ef 6:17 A vezměte přílbu záchrany a **meč Ducha, jímž je Boží slovo**.

Zj 1:16 A ve své pravici měl sedm hvězd a **z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč** a jeho tvář jako když slunce září ve své síle.

Iz 66:16 **Nebot' ohněm a mečem bude Hospodin soudit veškeré tělo a pobitých Hospodinem bude mnoho.**

2K 10:3-5 Nebot' ačkoli žijeme v těle, **nebojujeme podle těla**. (4) Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit opevnění; **boříme rozumování** (5) a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. **Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista,**

Žd 4:12 **Nebot' Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč**; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.

Celé nebe se sklánělo, aby spatřilo moudrost jedinečné a nepochopitelné Lásky a vzdalo jí čest. Užaslí apoštolové zvolali: „V tom je láska.“ 1. Janův 4,10. Pevně se chopili daru, který jim byl udělen. A co následovalo? **Meč Ducha vybavený novou nebeskou silou** zasazoval úder y nevěře. V jednom dni se obrátily tisíce lidí. {PNL 23.5}

Náš Pán Ježíš nepoužívá fyzický meč. Jeho Slovo je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč. Používá Své Slovo, aby se láskyplně prořezal nevírou, a tím stejným Slovem může neochotně odebrat Ducha tam, kde se odhodlaně a zdoluhavě odporovalo. Duše tak okamžitě vyschne, ztvrdne a je vyprahlá. Bez ochrany před Satanem je duše naprosto posedlá ďáblem, svolná k použití dle Satanovy libovůle. Tím, že Ježíš proklel fíkovník, poslal do Izraele varování.

Ježíš fíkovník **proklel** slovy: „Ať z tebe již na věky nikdo nejí ovoce!“ Marek 11,14. Druhého dne ráno šel Spasitel s učedníky zase do města. Když procházeli kolem stromu, **všimli si uschlých větví a spadaneho listí**. Petr řekl: „Mistře, pohleď, **fíkovník, který jsi proklel, uschl**.“ Marek 11,21. {TV 368.4}

Kristovo prokletí fíkovníku učedníky velmi překvapilo. Zdálo se jim, že se vymyká všem jeho zvykům a způsobům. Často jim říkal, že nepřišel svět odsoudit, ale spasit. V mysli jim zněla jeho slova: „Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“ Lukáš 9,56. Svými obdivuhodnými činy jen obnovoval, nikdy nic neničil. Učedníci jej znali jako Dárce života a Lékaře. Tento čin do jeho jednání vůbec nezapadal. „Proč to udělal?“ ptali se. {TV 368.5}

Bůh „si oblíbil milosrdenství“. „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel.“ Micheáš 7,18; Ezechiel 33,11. Dílo ničení a odsouzení je „dílo jemu nevlastní“. Izajáš 28,21. **Ve své milosti a lásce odhaluje Hospodin budoucnost a zjevuje lidem důsledky hříchu**. {TV 368.6}

Prokletí fíkovníku bylo názorným podobenstvím. Neplodný strom, který se před Kristem pyšnil bohatým listím, představoval židovský národ. Spasitel chtěl svým učedníkům objasnit příčinu a neodvratnost zkázy Izraele. Přisoudil proto stromu lidské vlastnosti a přirovnal jej k vykladačům Boží pravdy. {TV 368.7}

Prokletí fíkovníku znamenalo, kompletně z něj odstranit vodu. Bylo

přirovnáním ukazujícím, co se mělo stát izraelskému lidu. Příkazem, slovem Božím, byli služební duchové nebo andělé svatí, kteří na národ dohlíželi, odvoláni. Kristův duch odešel a vytvořil strašlivé sucho neboli meč v duších lidu izraelského.

Když Kristus mluví o duchovních věcech, jsme mnohokrát v pokušení, stejně jako Nikodém, myslet na věci pozemské. Kristus nevládne ani tak fyzickým mečem, jako spíš duchovním. Jediným jednoduchým příkazem byl Duch z celého národ odňat („vysušen“), a zanechán tak pustým. Zde je tento meč v akci:

Mt 23:38 Hle, váš dům se vám zanechává pustý.

Boží zástupy se v tomto momentu ihned stáhly. Duchovní svaly a šlachy národa okamžitě vyschly, přičemž duchovní zkáza lidu byla dokončena, když Satan plně ovládl ty, kteří zavrhli Mesiáše. Když Ježíš opustil chrám, duchovní porážka lidu byla dokonána. Skrz Kristovo stání v trhlíně a Jeho smrt na kříži uplynulo dalších 40 let, než následovalo fyzické krveprolití. Neviditelné semeno by neslo své viditelné ovoce s devastujícími výsledky. Jak nám bylo řečeno, zničení Jeruzaléma je příkladem konce světa.

Boží andělé přestanou bránit průchodu lidských vášní — uvolní se všechno zadržované napětí. Celý svět bude zatažen do zkázy, jež bude děsivější, než byla zkáza starého Jeruzaléma. {VDV 396.3}

To, co nám na pasáži Izajáš 28:21 pomáhá, je fakt, že činy povstání a zuřivosti najdeme v příkladech ze Starého zákona.

Hospodin povstane jako na hoře Perasímu,

rozzuří se jako v Gibeónském údolí,

Hora Perasím

Příběh o hoře Perasímu nalézáme v Druhé Samuelově.

2S 5:17-21 Když se Pelištejci doslechli, že Davida pomazali za krále nad Izraelem, vytáhli všichni Pelištejci Davida hledat. Když se to David doslechl, sestoupil do pevnosti. (18) Pelištejci přitáhli a rozložili se v údolí Refájců. (19) David se doptával Hospodina: Mám vytáhnout proti Pelištejcům? Vydáš je do mé ruky? Hospodin Davidovi odpověděl: Vytáhni, neboť jistě vydám Pelištejce do tvé ruky. (20) David přišel do **Baal-perasímu**, [H1188 – množné číslo od držitele trhlin] a pobil je tam. Řekl: **Hospodin protřhl mé nepřátele přede mnou, jako voda protřhuje hráz. Proto pojmenoval to místo Baal-perasím.** (21) Zanechali tam své modlářské zpodobeniny a David se svými muži je odnesli.

Když Pelištejci slyšeli, že Davida učinili Králem, rozhodli se ho zničit a Izrael s ním. David se obrátil k Hospodinu s prosbou o pomoc, a nám je řečeno, že Hospodin zaplavil Davidovy nepřátele tak, jako zaplavuje voda trhliny a mezery. Toto byl důvod k pojmenování Baal-perasím, neboli držitel trhlin. Také rozdělení vod Rudého moře bylo trhlinou, vytvořenou z vysvobození Izraele.

Brownova, Driverova a Briggsova definice:

Perasím = „trhliny“

1) hora v Palestině

1a) možná stejná jako „Baal-perasím“, což je vítězná scéna Davidova vítězství nad Pelištejci, která se odehrála v údolí Refájců, jižně od Jeruzaléma, na cestě do Betléma.

Gesenův hebrejsko-chaldejský slovník: protřžení, **trhlina ve zdi.** – 1.

Královská 11:27, metafora převzatá od obléhatelů, kteří v obrovském počtu a velmi násilně vpadli do města trhlinami ve zdi.

Trhlina ve vodách je odejmutím Božího Ducha. Když Bůh odnímá Svého Ducha, vytváří to mezeru v ochranné hradbě. Ve chvíli, kdy Pelištejci přes vrcholky morušových stromů uslyšeli zvuk podobný hromu, zděsili se.

2S 5:24 I stane se, až uslyšíš **zvuk** [H6963 – volat, hlas, hřmění, řev] pochodování ve vrcholcích balzámovníků, tehdy jedne rozhodně, protože tehdy vytáhne Hospodin před tebou, aby pobil pelištejské vojsko.

Stejné slovo je použito i zde:

Ž 18:14 Hospodin zahřměl na nebesích, Nejvyšší vydal svůj **hlas** --; [H6963] krupobítí a řeřavé uhlí.

Všechn smysl pro udatnost je opustil, a byli zachváćeni obrovským strachem. Káleb a Jozue ve své době také věděli, že byla Kenaanci vytvořena trhlina, když řekli:

Nu 14:9 Jenom se nebuřete proti Hospodinu! A lidu té země se nebojte, vždyť jsou pro nás jako chleba. **Jejich ochrana od nich odstoupila**, ale s námi je Hospodin, nebojte se jich!

Protože David Hospodinovi naprosto důvěřoval, obklopili ho a jeho muže Hospodinovi andělé a osvobodili je. Satan neměl šanci prolomit hradbu ochrany. Víme, že kvůli trhlině ve vodách měl Satan absolutní kontrolu nad Pelištejci, a ať už by v nich z Ducha Božího zůstalo cokoliv, v tu chvíli by to zmizelo. Velitel Hospodinova zástupu poručil andělům odstoupit od ochrany Pelištejců. Hřmění v korunách stromů je vyděsilo, a zapříčinilo strašný zmatek.

Trhlina ve vodách je také narážkou na zrození. Semena, která Pelištejci zaseli, se teď chystala skrz protržení vod rodit.

Gn 38:29 Avšak když vtáhl ruku zpět, hle, vyšel jeho bratr. Řekla: Jakou trhlinu jsi pro sebe protrl? I dali mu jméno Peres.

Bible říká, že David Pelištejce porazil. Nikdy ale nebylo Hospodinovým původním plánem, aby Izrael použil meče.

Hospodin jim nepřikázal, aby „vystoupili a bojovali“. **Nebylo úmyslem Božím, aby získali zemi válkou**, nýbrž přesným plněním jeho příkazů. {PP 289.3}

Jakmile vzal Izrael meče, Hospodin s nimi i přes toto jejich selhání dál pracoval. Nezavrhnul Abrahama, když si vzal Hagar za svou druhou ženu, přestože to působí velké potíže až do dnešních dní. David nebyl schopen postavit dům Boží, protože prolil hodně krve, ale Bůh s ním i přes to nadále pracoval. Věděl totiž, že tyto zvyky byly pozůstatkem dní, kdy Abraham zachránil svého synovce Lota.

1Pa 22:8 Ale stalo se ke mně Hospodinovo slovo: Prolil jsi mnoho krve a vedl jsi velké války. Nestav dům pro mé jméno, neboť jsi prolil přede mnou mnoho krve na zem.

Davidovo vítězství bylo částečně potrestáním hříchu hříchem:

Když rodičové nebo vládcové neplní své povinnosti a netrestají nepravosti, vezme věc do svých rukou sám Bůh. Jeho moc nebrání pak mocnostem zla, aby vytvořily takový řetěz událostí, při nichž je hřích potrestán hříchem. {PP 548.5}

Bylo by chybou se domnívat, že pokud je někomu dána Boží pomoc, schvalují se tím všechny jeho činy. Pelištejci Davidovi vyhrožovali vyhlazením, a Hospodin se za něj postavil, aby mu pomohl. Přesto, až s příchodem Krista na zem byl meč z pravé církve Boží odstraněn, když Kristus pravil:

Mt 26:52 Tehdy mu Ježíš řekl: „Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.

Staletí izraelské historie učedníkům ztížila pochopení Kristových učení. Když mluvil o duchovním, často mysleli na fyzické.

L 22:36-38 Řekl jim: „Ale nyní, kdo má měšec, vezmi jej, stejně tak i mošnu, a kdo nemá, prodej svůj plášť a kup meč. (37) Neboť vám říkám, že se na mně musí naplnit to, co je napsáno: ‚A byl započten mezi bezzákonné.‘ Neboť to, co se mne týká, spěje ke konci.“ (38) Oni řekli: „Pane, hle, zde jsou dva meče.“ On jim řekl: „To stačí.“

Když Ježíš řekl, že to stačí, myslel tím, že už bylo dost tohoto typu myšlení. Více o tématu meče a Izraele najdete v brožurě *Serpent Revealed in Canaan Conquest*. (Had odhalen – Dobyetí kanaánské země, pozn. překl.)

Klíčový bod o Perasímu je, že trhlina ve vodách signalizovala odnětí Ducha Božího Jeho příkazem. Výsledkem bylo sucho neboli meč v duši. Izraelité tuto trhlinu Ducha Božího zažili i kvůli jejich hříchům. V jisté situaci byli zachráněni, protože Mojžíš v té prasklině stál.

Ž 106:23 Řekl tedy, že je vyhladí. [kvůli zlatému teleti – porušení příkázání] Ale Mojžíš, jeho vyvolený, se postavil [H5975] do trhliny před ním, [H6556 Perets] a tak odvrátil jeho rozlícení, aby je nezničil.

Hromadná vzpoura Izraele okolo zlatého telete způsobila trhlinu v Duchu, což připravilo cestu Satanovi, aby mohl převzít plnou nadvládu nad všemi zúčastněnými při vzpouře. Jediným, co stálo mezi těmito lidmi a smrtí, bylo Mojžíšovo přimlouvání se za ně. Žádat Hospodina, aby je nepřestával ochraňovat, ani když už si to nezasloužili, bylo žádání o neuvěřitelnou laskavost. Urazili Ho, odmítli Ho, a vybrali si jiného vůdce, když uctívali idol ze zlata. Tvrdili Hospodinovi, že chtějí sloužit tomuto bohu, ne Jemu. Mohl jejich žádost respektovat a odejít, ale to by všichni zemřeli. Duch Krista v Mojžíšovi se přimlouval za jejich životy. Neznamená to, že by Hospodin potřeboval přesvědčovat, ale milost, o kterou nebylo požádáno, je považována za nepotřebnou a tím pádem neoceněnou.

Hospodin hledá muže a ženy, aby se v nich mohl usídlit Duch Kristův, který by v nich prosil o milosrdenství. Když pocítujeme potřebu milosrdenství a požádáme o ni, On nám ho dá, protože je tak milosrdný. Pokud ale nikdo nežádá, se smutkem musí nařídit andělům, aby ukončili ochranu, a dovolit Satanovi převzít plnou vládu, což způsobí totální destrukci.

Co způsobuje trhlinu nebo prasklinu ve zdi?

Iz 30:8-14 Teď jdi a zapiš to před nimi na tabulku a na listinu to zaznamenej, ať je to pro budoucí dny jako svědectví až navěky. (9) Neboť to je [1] vzpurný lid, [2] prolhaní synové, [3] synové **neochotní poslouchat Hospodinův zákon.** (10) [4] Říkají vidoucím: Nehleďte, a prorokům: **Neprorokujte nám správné věci, říkejte nám hladká slova, prorokujte klamy.** (11) Ustupte z cesty, uhněte ze stezky,

přestaňte nám mluvit o Svatém Izraeli! (12) Proto toto praví Svatý Izrael: [5] Protože jste **zavrhli toto slovo** a spoléháte na útlak a vychytralost a o to se opíráte, (13) proto vám tato vina bude jako trhlina zapříčiňující pád, která se rozšiřuje ve vysoké hradbě, jejíž zkáza přijde náhle, v okamžiku. (14) Rozbije se tak, jako když se dočista rozbije hrnčířův džbán, rozdrčen bez lítosti, takže se v té drti nenajde ani stěp k shrnutí ohně z ohniště nebo k nabrání vody z louže.

Ez 22:25-31 Uprostřed ní je spiknutí jejích proroků, jako když řvoucí lev sápe kořist. [1] **Pohltili duši, vezmou bohatství** a každou drahocennou věc, **rozmnožili** uprostřed ní **počet jejích vdov.** (26) [2] Její kněží **znásilnili můj zákon** a [3] **znesvěcovali mé svaté věci**, nerozlišovali mezi svatým a obyčejným, nepoučili o rozdíl mezi nečistým a čistým a [4] **zavírali oči před mými sobotami**, a tak jsem byl uprostřed nich znesvěčován. (27) [5] Její knížata uprostřed ní sápu kořist jako vlci, když prolévají krev, když hubí duše, aby pro sebe hrabali **nekalý zisk.** (28) A [6] její proroci jim to omítali omítkou, když viděli klam a **věštili** pro ně **lež.** Říkají: Toto praví Panovník Hospodin, a Hospodin přitom nepromluvil. (29) [7] Lid země se **dopouštěl útlatku, uchvátili lup, utiskovali chudého a nuzného** a bezprávně utlačovali příchozího. (30) **I hledal jsem mezi nimi muže, který by stavěl zeď a postavil se za tu zemi před mou tvář do trhliny, abych ji nezničil,** ale nenalezl jsem. (31) *Vylil jsem tedy na ně své rozhořčení, skoncoval jsem s nimi ohněm své zuřivosti, uvalil jsem jejich cestu na jejich hlavu, je výrok Panovníka Hospodina.*

Toto jsou klíčové body vytvářející mezeru ve zdi:

1. Využívání lidí pro osobní zisk
2. Porušování Práva, vzpurnost
3. Znesvěcování svatého, míchání svatého a prostého
4. Zavírání očí před sobotami
5. Když jsou vůdcové zapojeni do nepoctivého zisku
6. Prorokové, kteří lžou
7. Utiskování chudých a nemajetných

Boží Zákon poskytuje Jeho lidem hradbu ochrany. Jakmile lidé porušují Boží přikázání, vytváří tím trhlinu ve zdi. Volání k bohoslužbě Hospodina o sobotách je klíčovou částí opravování této trhliny.

Iz 58:12-14 Ti, kteří z tebe vyjdou, vybudují odvěké trosky, upevníš základy, které trvaly z generace na generaci. **A nazvou tě tím, kdo zazdívá trhliny a obnovuje stezky k obydlím.** (13) Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání soboty, od konání svých zálib v můj svatý den, a nazveš sobotu rozkošnou a svatý den Hospodinův ctihodným a budeš ho cítit tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, (14) potom budeš mít rozkoš v Hospodinu a nechám tě jezdit na návrších země a budu tě krmit dědictvím tvého otce Jákoeba, neboť ústa Hospodinova promluvila.

Proces, jakým k trhlíně dochází, je pečlivě vysvětlen následovně:

Bylo mi ukázáno, že v blízké budoucnosti těm, které Bůh varoval a káral a dal jim hodně světla, a kteří nenapravili své cesty a světlo nenásledovali, odejme Bůh nebeskou ochranu, jež je ochraňovala před Satanovou krutou mocí. Hospodin je určitě ponechá napospas vlastnímu úsudku a moudrosti. Budou jednoduše ponecháni sami sobě, Boží ochrana jim bude odejmuta a nebudou chráněni proti dílu Satanovu, a žádný konečný rozsudek ani prozíravost jim neumožní si ani představit Boží péči skrz Boží anděly o děti lidí na cestách, doma, při jídle i pití. Kdekoliv se nacházejí, Jeho oko spočívá na nich. Jsou uchráněni tisícům nebezpečím jim neviditelným. Satan chystá pasti, ale Pán před nimi Svůj lid neustále chrání.

Ovšem těm, kdo nemají ponětí o Boží dobrotě a milosrdenství, [těm,] kteří odmítají Jeho milosrdná varování, kteří odmítají jeho rady pro dosažení nejvyššího standardu požadavků Bible, kteří jednájí Duchu milosti navzdory, těm Hospodin odepře svou ochrannou moc. Bylo mi vyjeveno, že Satan, pokud bude moct, zaplete a následně zničí duše, které pokoušel. **Bůh to bude snášet dlouho, ale jeho milosrdenství má hranice - jakousi dělicí čáru, která dbá na Jeho milosrdenství a Jeho spravedlnost.**

Bylo mi vyjeveno, že Boží soudy nepřijdou přímo od Boha, ale následujícím způsobem: Oni se uchýlili mimo Jeho ochranu. Bůh varuje, napravuje, kárá a ukazuje jedinou bezpečnou cestu. Jestliže

ti, kterým věnoval zvláštní péči, budou jednat podle svého, bez ohledu na Ducha Božího, a pokud i po opakovaných varováních upřednostní svou vůli, potom Bůh nepověří Svě anděly k ochraně proti Satanovým útokům. [Vytvořená trhлина] Satan svou sílu uplatňuje na moři i na pevnině, a způsobuje pohromy a zármutek, a vyhlazuje zástupy, aby si zajistil svou kořist. Nastane bouře a vřava jak na moři, tak na zemi, protože Satan sestoupí velmi rozhořčen. Takto on pracuje. Ví, že má málo času, a pokud ho nikdo nezadrží, uvidíme víc hrůzných děl zkázy, než jsme si kdy dokázali představit. (14 Manuscript Releases, 3 – Vydané rukopisy, 3. kniha, pozn. překl.)

Toto je proces, po kterém následovaly rány egyptské:

Ž 78:43-50 když učinil v Egyptě svá znamení a své divy na sóanském poli. (44) Jejich řeky proměnil v krev, a tak ze svých toků nemohli pít. (45) Seslal na ně mouchy, aby je kousaly, a žáby, aby je ničily. (46) Jejich úrodu dal kobyilkám chasít, jejich výtěžek kobyilkám arbe. (47) Jejich révu zničil krupobitím a jejich sykomory mrazem. (48) Jejich dobytek vydal v plen krupobitím a jejich stáda moru. (49) **Seslal na ně svůj planoucí hněv, zuřivost, rozhořčení a soužení -- komando zlých andělů.** (50) Urovnal pěšinu svému hněvu. Jejich duše neušetřil smrti a **jejich život vydal** moru.; [ničivému]

Pozorně si povšimněme verše 49 nahoře. Píše se v něm, že Bůh mezi ně *seslal* komando zlých andělů. Všimněte si hebrejského slova pro *seslání*:

H4917 mish-lakh'-ath

Ženský rod od H4916; mise, což je, (abstraktně a příznivě) **vypuštění (uvolnění)**, či (konkrétně a nepříznivě) armáda: - propuštění, seslání.

Zlost a hněv Boží

Tento verš tudíž můžeme chápat tak, že mezi ně Hospodin vypustil (uvolnil) komando zlých andělů. Přesně tohle totiž způsobuje trhlina. Duch Boží je odejmut a zlí andělé, ničím nepotlačeni, jsou propuštěni k vykonání své práce. Povšimněte si definice zlosti, hněvu a pobouření ve verších nahoře:

Zlost = uvolnění komanda zlých andělů mezi ně

Zlost = neušetření jejich duším od smrti

Zlost = vydání jejich duší moru a zničení (Ř 1:24,26,28).

Pamatujeme si, že Boží myšlenky nejsou našimi myšlenkami, a Jeho způsoby nejsou našimi způsoby. Je možné, že si Boží hněv vykládáme tak, jako bychom byli sami našťvaní, kdyby nás lidé odmítali a chovali se k nám špatně? Podívejte se na hebrejský význam výrazu pro zlost v Ž 78:49:

H639 *af*

Z H599 ('ânaph, *aw-naf'* – pozn. překl.); přesně **nos nebo nosní dírka**;

odtud tvář, výjimečně osoba; také (**od rychlého vášnivého dýchání**)

zloba: - **zlost** (-ný), + před, vzezření, tvář, + shovívavý, čelo, + [**dlouhé, pomalé-**] **utrpení**, nos, nosní dírka, čumák, X hoden, hněv.

Výraz *zlost* znamená *nos* či *nosní dírku* ve smyslu rychlého dýchání kvůli síle prožitku. To může být buď zlost, nebo žal ve formě dlouhého utrpení. Toto slovo je použito následovně:

Ex 34:6 Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý **pomalý** [H750] **k hněvu** [H639], hojný v milosrdenství a věrnosti,

Umíte si představit našeho drahého nebeského Otce, jak se dostal do stavu, kdy ví, že přišel čas, nechat lidi mít svou vlastní vůli? Jakmile vydává tento rozkaz, Jeho dech se prohlubuje a nosní dírky rozšiřují v žalu vědomí, že tito lidé budou v rukou Satana a jeho andělů trpět. Přesto ale musí jejich volbu respektovat a umožnit jim mít vůdce, kterého si vyvolili.

Když se dostaneme zpět k Izajášovi 28:21, najdeme stejnou myšlenku vyjádřenou slovem *rozzuřený*.

Iz 28:21 Neboť Hospodin **povstane** jako na hoře **Perasímu**, **rozzuří** [H7264] **se** jako v **Gibeónském** údolí, aby vykonal své dílo, sobě **cizí dílo**, a aby vykonal svou službu, pro něj **neobvyklou službu**.

[H7264] rozzuřený *râgaz*

Jednoduchý kořen; **chvět se** (jakoukoli prudkou emocí, **především zlostí či strachem**): - mít strach, stát v úžasu, znepokojení, být hnán, užírat se, podráždít, provokovat, třást se, běsnit, lomcovat, chvět se, sužovat, být rozzuřen.

Geseniu v hebrejský slovník: dojatý, rozrušený, být pohnutý žalem

Slovo *rozzuřený* může znamenat buď *vzteklý*, nebo *vystrašený*. Význam je dán kontextem, což v tomto případě závisí na tom, jak dobře je osoba známá. „Rozzuřenost“ či hněv, které cítil Bůh, můžeme vidět v životě Ježíše, když Bůh uzřel Jeruzalém a vykřiknul: „Jeruzaléme, Jeruzaléme.“ Ellen Whiteová scénu popisuje:

Boží Syn hleděl na chrám a na své posluchače a z jeho tváře vyzářovala lítost. Hlas se mu chvěl hlubokou úzkostí a z očí mu stékaly slzy hořkosti. Zvolal: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!“ Matouš 23,37. **Kristus prožíval zápas loučení. Bylo to tajemné loučení dlouho shovívavé božské lásky. V jeho nářku se ozývala bolest Božího srdce.** {TV 395.1}

Vládce nebes pláče. Syn věčného Boha je smutný, chvěje se úzkostí. Tento výjev, který naplnil celé nebe údivem, nám ukazuje, jak neobyčejně hříšný je hřích a jak těžký je i pro nekonečného Boha úkol zachránit viníka před následky přestoupení Božího zákona. {VDV 18.2}

Toto je *rozzuřenost* či *chvění* Boha projevené v Jeho synovi. Není to Bůh chvějící se mstivým běsem, ale Otec se zlomeným srdcem, skloněný žalem (Ozeáš 11:8). Hebrejské slovo pro *rozzuřenost* umožňuje čtenáři rozhodnout, co je to za Boží chvění. Syn Boží odhaluje, že jde o rozechvění žalem, a bolest ze ztráty.

Těsně před tím, než Kristus prohlásil svatyni za zničenou, zpracoval seznam hříchů, jež ukazují, že Izrael vytvořil trhlinu.

Sporné body, které vytvořily trhlinu

Ez 22:25-31	Mt 23
1. Využívání lidí pro osobní zisk	Mt 23:25 „Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože čistíte číše a mísy zvnějšku, ale uvnitř jsou plné chamtivosti a nezdrženlivosti.
2. Porušování Práva	Mt 23:23 „Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale zanedbali jste závažnější věci Zákona : právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba udělat a tamto nezanedbávat.
3. Znesvěcování svatého, míchání svatého a prostého	Mt 23:16-20 „Běda vám, slepí vůdcové! Říkáte: ‚Kdo by učinil přísahu při svatyni, nic to neznamena; ale kdo by učinil přísahu při zlatu svatyně, je vázán.‘ (17) Blázní a slepci, co je větší: zlato, nebo svatyně, která to zlato posvětila? ... (19) Blázní a slepci, co je větší: dar, nebo oltář, který ten dar posvěcuje? (20) Kdo tedy přísahá při oltáři, přísahá při něm i při všem, co je na něm.
4. Zavírání očí před sobotami	Mt 23:4. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami jimi nechtějí hnout ani prstem.
5. Vůdcové jsou zapojeni do nepoctivého zisku	Mt 23:16 „Běda vám, slepí vůdcové! Říkáte: ‚Kdo by učinil přísahu při svatyni, nic to neznamena; ale kdo by učinil přísahu při zlatu svatyně, je vázán. ‘
6. Prohání prorokové	Mt 23:28 Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste plni pokrytectví a bezzákonosti. “
7. Utiskování chudých a potřebných	Mt 23:14 Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože vyjídáte domy vdov a okázale dlouho se modlíte; proto vezmete těžší odsouzení.“

Pozorně si všimněte, jak se Ježíš vypořádal s židovským národem. On je svrchovaným zjevením Otce.

J 14:6-10 Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (7) **Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce.** A od nynějška ho znáte a viděli jste ho.“ (8) Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí.“ (9) Ježíš mu řekl: „ Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? **Kdo viděl mne, viděl Otce.** Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce?‘ (10) Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.

Ježíš nesl důkazy Své Boží pravomoci. Učil, varoval a prosil vůdce a lidi, ale nakonec, pln smutku, všechny vzdal. Podle tohoto vzoru náš Otec zachází se vzpurnými hříšníky.

Lidé nemohou beztrestně odmítat varování, která jim Bůh milostivě posílá. Bůh varoval lidi v době Noema a jejich záchrana závisela na tom, jaký postoj k poselství zaujmou. **Protože výstrahu odmítli, Bůh odňal hříšnému lidstvu svého Ducha a lidé zahynuli ve vodách potopy.** V Abrahamově době se Milost přestala přimlouvat **za hříšné obyvatele Sodomy**, a všechny — kromě Lota, jeho ženy a dvou dcer — zničil oheň seslaný z nebe. **Podobně také v době Pána Ježíše** slyšeli tehdejší nevěřící Židé varování z úst Božího Syna: „**Váš dům se vám ponechává pustý.**“ Matouš 23,38. Při pohledu do závěrečného období lidských dějin prohlásil věčný Bůh o lidech, kteří „nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila“, že „je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti.“ 2. Tesalonickým 2,10-12. **Když odmítají učení jeho slova, Bůh jim odjímá svého Ducha a ponechává je na pospas bludům, které mají rádi.** {VDV 282.5}

Ten, kdo „stojí v té trhlině“, je Ježíš na kříži

Všechny tyto události fungují stejně. Musíme si uvědomit, že ať už jde o potopu světa, Sodomu a Gomoru, zničení Jeruzaléma či konec světa, jsou to jedny a ty samé věci. Nejúžasnější je, že potom, co se Ježíš ohnal mečem Svého Slova a prohlásil jejich dům za pustý, stál v mezeře, a vyšplhal se na kopec ke kříži.

Kristus měl přijmout hněv Boží, který měl zákonitě postihnout člověka. {Confrontation 19.3}, (Konfrontace 19.3, pozn. překl.)

Kristovo srdce bylo probodáno daleko ostřejší bolestí než byla bolest, způsobena hřeby na Jeho rukou a nohou. On nesl hříchy celého světa, **snášel náš trest – Boží hněv za přestoupení zákona. K Jeho zkoušce patřilo i prudké pokušení domnívat se, že byl Bohem opuštěn. Na Jeho duši dolehla velká hrůza**, aby snad při strašné zkoušce nehnul od své bezúhonnosti. {3SM 132.2}, (Vybraná poselství, Kniha 3, pozn. překl.)

Kristus inspiroval Mojžíše stát v této trhlině, prosit za izraelské, a nabídnout se na jejich místo. Právě to teď, při Jeho prvním Adventu (Příchodu, pozn. překl.), udělal. Kdyby izraelští přijali Kristovu smrt na kříži, nebyli by pověšeni na kříž o čtyřicet let později, a nezemřeli by za své hříchy. Představte si to! I když už byla vytvořena trhlina, Kristus se do ní postavil a přijal trest, aby všichni, kteří se k němu obrátí, mohli ještě uniknout zničení, jež by přišlo se Satanovou nadvládou. Jaký úžasný čin lásky!

Když spatřujeme umučení Krista na kříži, vidíme člověka ponechaného na „milost“ Satanovi. Na kříži je had odhalen ve své násilnické, nemilosrdné a zničující povaze. Vidíme otevřenou trhlinu při Kristu, když vykřikl:

Mt 27:46 Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“ To jest: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

Vidíme duchovní meč, který Otec použil na Svého Syna, když z Něj odnímal Svého Ducha. Ježíš tento okamžik odhaluje.

J 19:28 Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, aby se naplnilo Písmo, řekl: „**Žízním.**“

Jeho žízeň byla více, než fyzická. Byla to také duchovní žízeň, a David Kristovu zkušenost z tohoto okamžiku zaznamenává.

Ž 42:2-5 Jako laň dychtí po vodních tocích, tak má duše dychtí po tobě, ó Bože! (3) Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu! Kdy předstoupím, abych se ukázal před Boží tváří? (4) Slzy jsou mi chlebem ve dne i v noci, když mi každý den říkají: Kde je ten tvůj Bůh? (5) Na to vzpomínám a vylévám v sobě svou duši, jak jsem chodíval v zástupu a ubíral jsem se do Božího domu za zvuku jásotu a děkovných písní davu slavícího svátek.

Když Otec odňal Jeho Ducha, pak Mu Satan vtisknul Své ohnivé šípy do mysli jako krupobití.

K Jeho zkoušce patřilo i prudké pokušení domnívat se, že byl Bohem opuštěn. Na Jeho duši dolehla velká hrůza, 3SM 132, (Vybraná poselství, kniha 3, pozn. překl.)

Satan mučil Jeho mysl a tělo až do krajní meze, a přesto se Kristus nikdy nevzdal důvěry v Otce. Ani všechny zbraně pekla nemohly překonat Syna Božího. Všimáme si, že je to Satanovo běsnění proti Kristovi, co Ho zabíjí. Otec dovolil, aby trhlina dopadla na Syna. Kristus stál v trhlině, a naším jménem na sebe vzal Satanův běs v plné síle. Haleluja, jaký to Spasitel!

Gibeón

Iz 28:21 Neboť Hospodin **povstane** jako na hoře **Perasímu**, **rozzuří se** jako v **Gibeónském** údolí, aby vykonal své dílo, sobě **cizí** dílo, a aby vykonal svou službu, pro něj **neobvyklou** službu.

Příběh o Gibeónu je zaznamenán následovně:

Joz 10:5-13 **Pět emorejských králů** se tedy shromáždilo a vytáhli: Král Jeruzaléma, král Chebrónu, král Jarmútu, král Lakíše, král Eglónu, oni a všechna jejich vojska, utábořili se u Gibeónu a bojovali proti němu. (6) Tu vzkázali gibeónští muži Jozuovi do tábora v Gilgálu: Nespouštěj svou ruku ze svých otroků. Vystup rychle k nám, zachraň nás a pomoz nám, vždyť se proti nám shromáždili všichni emorejští králové sídlící v pohoří. (7) Jozue tedy vytáhl z Gilgálu, on a s ním všechen bojeschopný lid i všichni udatní hrdinové. (8) A Hospodin Jozuovi řekl: **Neboj se jich, neboť jsem ti je vydal do ruky**, nikdo z nich před tebou neobstojí. (9) Jozue k nim přišel náhle; celou noc táhl z Gilgálu. (10) Hospodin je **přivedl** před Izraelem **do zmatku a pobil je v Gibeónu velkou porážkou. Pronásledoval je směrem ke svahu u Bét-chorónu a pobíjel je až do Azeky a Makedy.** (11) **I stalo se při jejich útěku před Izraelem, když byli na svahu u Bét-chorónu, že na ně Hospodin svrhl z nebes velké kameny až do Azeky, a umírali. Těch, kteří zemřeli prostřednictvím kamenného krupobití, bylo více než těch, jež zabili synové Izraele mečem.** (12) Jozue tehdy promluvil k Hospodinu, v den, kdy Hospodin vydal Emorejce před syny Izraele, a řekl před zraky Izraelců: Zůstaň stát, slunce, v Gibeónu! I ty, měsíci, v údolí Ajalónu! (13) Tu slunce zůstalo stát a měsíc se zastavil, dokud se národ nepomstil svým nepřítelům.

Za Jozuovy doby Emorejci poctivě naplnili pohár své hanebnosti. Bůh jim právě odňal svou ochranu. Abrahám se dozvěděl o budoucnosti Emorejců:

O Amorejských Pán praví: "A čtvrté pokolení sem se navrátí, neboť ještě není doplněna nepravost Amorejských." Gn 15,16. Ačkoliv tento národ svou modloslužbou a svou zkažeností byl nápadný, nenaplnil ještě míru svých nepravostí, proto Bůh ještě nechtěl dát rozkaz, aby byl konečně zničen. Boží moc se ještě měla projevit zvláštním způsobem, aby neměli žádné omluvy. Soucitný Stvořitel byl ochoten být shovívavý k jejich nepravosti až do čtvrtého pokolení. Kdyby ale potom nenastala

žádná změna k lepšímu, měly národ postihnout jeho soudy. {5T 208.1},
(Svědectví pro církev, pátý svazek, pozn. překl.)

S neomylnou přesností Nekonečný ještě zapisuje skutky oněch
národů. Dokud nabízí svou milost s výzvou k pokání, zůstává
účet otevřený. **Když ale číslice dosáhnou určité výše, kterou
Bůh stanovil, začíná úřad jeho hněvu. Bilance je sestavena.
Boží trpělivost je u konce. Národy již nejsou
ospravedlňovány milostí.** {5T 208.2}, (Svědectví pro církev, pátý
díl, pozn. překl.)

Boží moc

Abychom příběhu o Gibeónu správně porozuměli, musíme ho „číst ve světle“ Kristova kříže. Smrt Krista odhaluje, co se stane s někým, kdo je uprostřed trhliny ve zdi Boží ochrany. Brožura *Křížová cesta v Egyptě* se podrobně zabývá tím, jak byly morové rány v Egyptě vyjevením Kristova kříže. Utrpení Egyptanů, když byli vydáni trestu Satana, odkrylo utrpení Krista. Zde je přehled těchto událostí:

Deset ran	Kristův kříž
1. Pozvednutá hadí hůl, a přeměna vody na krev.	Pocení krve v zahradě. Když ho zradil Jidáš a lidi, co přišli s holemi, aby ho zatkli. L 22:44; Mt 26:49
2. žáby	Reprezentují lži vyřčené na Kristově soudu, aby bylo zajištěno jeho usvědčení. Mt 26:60
3. vši (štěnice)	Kaifášův rozsudek trestu smrti. Iz 51:6, Mt 26:65
4. bodavé mouchy (komáři)	Posměšná slova během soudu. Výsměch, plivání a urážky zavalující Krista. Mt 27:30
5. dobytek	Býk reprezentuje obětní zvíře jdoucí na smrt. J 19:16; Mt 27:31
6. vředy	Tělesné utrpení a ukřižování Krista. Mt 27:35, J 19:18
7. krupobití	Zničení prvního ovoce podle Ex 9:31; 1K 15:23
8. kobylky	Mučení a svlečení Krista – zelený strom. Urážení a vysmívání se Kristovi na kříži. Mt 27:39-44; L 23:31
9. tma	Kristův nejtemnější čas od 6 do 9 hodiny. Potom „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil? Mt 27:45, 46
10. prvorození	Prvorozený je zabit. Mt 27:50. Ko 1:15-18

Všechna moc přichází od Boha.

Ž 62:12-13 Bůh promluvil jednou a já jsem slyšel toto dvojí: že **Bohu patří moc**, (13) (a tvé je, Panovníku, i milosrdenství) a že odplatíš každému podle jeho skutků.

Ř 13:1 Každá duše ať se podřizuje nadřízeným autoritám, **nebot' není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha**,

Sk 17:25 ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno.

V této souvislosti dal Bůh Mojžíšovi důležitou lekci, když ho povolal do úřadu:

Ex 4:2-5 Ale Hospodin mu řekl: Co je to ve tvé ruce? Odpověděl: Hůl. (3) Hospodin řekl: Hod' ji na zem. Hodil ji na zem a stala se hadem. Mojžíš před ním utíkal. (4) Pak Hospodin Mojžíšovi řekl: Vztáhni ruku a chyt' ho za ocas! Vztáhl ruku, chytil ho a v jeho ruce se stal holí. (5) Aby uvěřili, že se ti ukázal Hospodin, Bůh jejich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.

Hůl či berla jsou symboly moci. V královském názvosloví jde o žezlo. Kristus, Syn Boží, žezlo má.

Žd 1:8 avšak o Synovi: ,Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo přímosti je žezlem tvého království.

Na Krista je také tímto žezlem odkazováno.

Nu 24:17 Vidím ho, není to teď, sleduji ho, není to hned: Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo z Izraele a probodne skráně Moába, temeno všech synů Šětových.

Kristus je Boží mocí (1K 1:24), a je po Boží pravici (Žd 1:3). Mluví se o něm jako o nepostradatelném pomocníkovi nebo o tom, koho bychom nazvali

„Jeho pravou rukou“.

Ex 15:6 Tvá pravice, Hospodine, se proslavila silou, tvá pravice, Hospodine, zdrtila nepřítele.

Bůh říká Mojžíšovi, že bude reprezentovat Boha, a Áron, že bude jeho mluvčím (Ex 4:16)

Když Mojžíš upustil hůl a ta spadla na zem, ta moc, která je v Kristu, se začala podobat hadovi. Kristus je Boží mocí. Když Bůh řekl Satanovi „Hle, vše, co má, je ve tvé ruce;“ (Jb 1:12) Bůh pouštěl Svou hůl na zem. Tou holí je Kristus přinucený Satanem sloužit jeho účelům zrovna tak, jako ponoukl Satan římské vojáky, aby donutili Krista nést kříž na horu Golgota, a na ten kříž Ho přibít. Ta moc k Jeho přibití pocházela od Boha, ale rozhodnutí a vůle to udělat pocházela od Satana.

Satanovi je udělena schopnost používat Boží sílu k ničení tehdy, když se lidé odvrátí od Božích přikázání. Kristus je Boží moc, a když je Kristovy moci užito Satanem k ničení, je Kristus v Jeho povaze mučen a ukřižován, aby mohla být Jeho moc takto použita. Hůl se proměňuje v hada, a žehnající životodárná ruka se mění v malomocnou a přináší smrt.

Bible odhaluje, že jako výkupné za Izrael dal Bůh Egypt, což symbolizuje Krista, jako výkupné za nás.

Iz 43:3 Protože já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj zachránce. Dal jsem jako výkupné za tebe Egypt. Kúš a Sebu jsem dal místo tebe.

Hospodin Amoritů nechtěl ponechat zkáze. Přál si jim ukázat milosrdenství. Přesto, když se amoritští králové rozhodli zničit Izrael, Hospodin se po čtyřech a více generacích obhajování při myšlence, že je musí předat ničiteli, začal chvět žalem.

Krupobití a požár

Jozue 10:11 I stalo se při jejich útěku před Izraelem, když byli na svahu u Bét-chorónu, že na ně **Hospodin svrhl z nebes velké kameny až do Azeky**, a umírali. **Těch, kteří zemřeli prostřednictvím kamenného krupobití, bylo více než těch, jež zabili synové Izraele mečem.**

Čím jsou tyto obří kroupy padající z nebe? Všimněte si paralely v těchto verších:

Ž 78:47-49 Jejich révu zničil krupobitím a jejich sykomory mrazem. (48) **Jejich dobytek vydal v plen krupobití** a jejich stáda moru. (49) **Seslal na ně svůj planoucí hněv, zuřivost, rozhořčení a soužení -- komando zlých andělů.**

Původ krup je srovnatelný se sesláním či vypuštěním komanda zlých andělů. Ze zájmem si všímáme zmínky o kroupách v Žalmu 18. Tento Žalm se vyjadřuje přímo ke smrti Krista na kříži.

Kristus byl „opovržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal zármutek:“ Hříšné ruce ho vzaly a ukřížovaly. O jeho smrti žalmista píše: „Omotaly mě provazy smrti, zachvátily mě proudy Belialovy. Ovinuly mě provazy podsvětí, v ústrety mi vyšly léčky smrti. V tísní jsem volal k Hospodinu, křičel jsem ke svému Bohu. Ze svého chrámu uslyšel můj hlas, a můj křik před ním pronikl k jeho uším. Země se zachvěla a zatřásla. Otřáslly se i základy hor, zakymácely se, neboť vzplanul hněvem. Z chřípí mu vystupoval dým, a z úst stravující oheň, od nějž chytalo uhlí. Roztáhl nebesa a sestupoval, pod nohama hustou temnotu. Vsedl na cheruba a letěl, vznášel se na křídlech větru. Temnotu učinil svou skrýš, stánkem kolem sebe zas temné vody, hustá oblaka.“ [Žalmy 18:5-12], {RH, 17. července 1900, odst. 11}

Žalm pokračuje:

Ž 18:13-20 **Ze záře před ním vystupovala mračna, krupobití a řeřavé uhlí.** (14) **Hospodin zahřměl na nebesích, Nejvyšší vydal svůj hlas -- krupobití a řeřavé uhlí.** (15) Poslal své šípy a rozptýlil je, množstvím blesků je přivedl do zmatku. (16) Když jsi zahrozil, Hospodine, ukázala se koryta vod, odhalily se základy světa -- před dechem tvého hněvivého ducha. (17) Vztáhl ruku z výšiny, uchopil

mě a vytrhl mě z mocných vod. (18) Vysvobodil mě od mocného nepřítele, od těch, kdo mě nenáviděli, kdo byli silnější než já. (19) Postupovali proti mě v den mé pohromy, Hospodin mi však byl oporou. (20) Vyvedl mě na prostranno, vytrhl mě, neboť si mě oblíbil.

Tento žalm je také zaznamenán ve Druhé Samuelově 22, a byl napsán po tom, co David porazil všechny své nepřátele. Jak jsme upozorovali, mluví tento žalm o smrti Krista. Shrnutí je následující:

1. Země se zatřásla a zachvěla
2. Také základy kopců se pohnuly a zachvěly Jeho hněvem – žalem. [H2734]
3. Z chřípí Bohu vystupoval dým
4. Z úst stravující oheň
5. Řeřavé uhlí od něj vzplálo
6. Roztáhl nebesa a sestupoval
7. pod nohama měl hustou temnotu
8. Vsedl na cheruba a letěl
9. On temnotu kolem sebe učinil Svou tajnou skrýš
10. Kolem Něj byla spousta vody a hustá oblaka
11. Od záře před Ním se valila hustá mračna plná krup a řeřavého uhlí
12. Hospodin zahřměl Svým hlasem provázeným kroupami a řeřavým uhlím
13. Poslal šípy a blesky
14. Byly viděny toky vod
15. Byly odhaleny základy světa.

Všechny tyto body odhalují Kristův kříž a to, jak Otec sestoupil, aby byl svědkem oné události. Bylo by dobré, prozkoumat jednotlivé body ve světle Kříže. Zaměříme se na několik z nich. Všimněte si bodu 12.

Ž 18:13 Ze záře před ním vystupovala mračna, krupobití a řeřavé uhlí.

Vidíme, že hlas či Slovo Boží se vyjadřuje jako kroupy a řeřavé uhlí. Povšimněte si této myšlenky ještě jednou v Jeremiášovi:

Jr 5:14 Proto takto praví Hospodin, Bůh zástupů: Protože jste mluvili toto slovo, hle, **svá slova učiním ve tvých ústech ohněm a tento lid dřívím a stráví je.**

Slovo Boží je tedy zpodobněno jako oheň, a lidé jako dřevo, a Slovo Boží je strávilo. Znovu to vidíme ve Zjevení Janově:

Zj 11:3-5 A dám pravomoc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oblečeni v žíněný šat.“ To jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, které stojí před Pánem země. (5) Bude-li jim chtít někdo ublížit, z jejich úst vyjde oheň a sežehne jejich nepřátele; kdo by jim chtěl ublížit, musí být takto usmrcen.

Kde bylo řeřavé uhlí během Kristovy smrti?

Pís 8:6 Chovej mne jak pečetidlo u srdce, měj mě jako pečetítko při ruce. Vždyť láska je silná jako smrt, žárlivost jako záhrobní tvrdá, žár její zářem ohně zhrdá.

Ř 12:19-21 Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo Božímu hněvu, neboť je napsáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.‘ (20) Ale: ‚Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, **nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.**‘ (21) Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

1Kr 18:38-39 Nato spadl Hospodinův oheň a strávil zápalnou oběť i dříví, kameny a prach a vylízal vodu, která byla v příkopu. (39) Když to všechen lid uviděl, padli na tvář a volali: Hospodin je Bůh, Hospodin je Bůh.

1P 4:12-13 Milovaní, nedivte se té **výhni zkoušek** mezi vámi, která vám nastává, jako by se vám dalo něco divného, (13) ale když máte podíl na **Kristových utrpeních**, radujte se, abyste se stejně radovali a jásali i při zjevení jeho slávy.

V Kristově smrti byly objeveny základy světa. Ještě před založením světa v radě pokoje mezi Otcem a Synem (Za 6:13) Slovo Hospodina určilo, že Syn bude beránkem zabitým ze založení světa. Toto Slovo bylo ztělesněno tělem na kříži. Tento oheň byl mnohovrstevnatý.

1. Pocházelo to ze zármutku a bolesti kvůli rozdělení Otce a Syna.
2. Kristův kříž byl Otcovým darem lásky světu. Otec a Syn vršili řeřavé uhlí na hlavy celého lidského pokolení. V odhalení Kříže poznáváme Boží lásku, a ta plane a spaluje naše hříchy, pokud věříme.
3. Vědomí lidské hříšnosti vůči Kristu a Jeho lásce k Otcově právu Mu způsobila intenzivní bolest.
4. Závěrem, šípy chrlené Satanem měly přesvědčit Krista, že je ztracený, a že neexistuje naděje.

Jak byl Kristus na kříži krupobitím zasažen?

Protože na sebe Kristus na kříži vzal naše hříchy, Jeho láska k Právu Otce mohla za hlubokou bolest při myšlence na lidi porušující Otcova přikázání. Tato zkušenost je odhalena v ranách egyptských:

Ex 9:31 Len a ječmen je potlučený, [krupobitím, Iz 53:4 “zasažen a ubit Bohem”]] protože ječmen byl už v klasu a len byl v květu. [pučel]

Ječmen je obilovina, která se v židovském kalendáři svátků vyskytuje jako první úroda, a Kristus je naší prvotinou.

1K 15:23 Každý však ve svém pořadí: jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi,

Ubití první úrody je ubitím Krista na kříži. Kroupy jsou pevně zmrazená voda. Člověk pod odsouzením Zákona zakusí bodavé usvědčení vlastního hříchu. Na další významové rovině byli tito padlí andělé kdysi sloužícími duchy přinášejícími živou vodu, ovšem srdce těchto bytostí zatvrdla přestoupením, a jejich obvinění vůči hříšníkovi padají z nebe jako kroupy. Pamatujte na analogii krup s komandem zlých andělů.

1. On jejich dobytek vydal v plen krupobití ...
2. když na ně seslal komando zlých andělů. Ž 78:48-49

Když tedy pečlivě uvážíme Kříž, můžeme začít rozumět tomu, co se stalo v Gibeónu. Nejprve si shrňme Kristovu zkušenost:

1. Kristus stál v trhlině lidstva.
2. Trhlina znamená odejmutí Ducha Božího. „opuštěný“
3. Kristus toto odejmutí naznačil slovy: „Žízním.“
4. Bez Boží ochrany Satanovi nic nebránilo v trýznění a v pokusu fyzicky zabít Krista. „Mysleli jsme si o něm, že je zasažen a ubit Bohem.“
5. Duchovní utrpení Krista mělo původ v myšlence lidského hříchu proti Němu, a z toho vyplývajícího odloučení od Otce.
6. Byla to muka tohoto odloučení, co způsobilo Jeho smrt.
7. Kdyby Kristus nemiloval Otcův Zákon, bylo by pro Něj fyzické mučení smrtelné. Intenzivní zármutek Syna ho pohlcovao jako oheň ještě před tím, než mohlo fyzické mučení ukončit Jeho život.

Nyní načrtne srovnání s Amoritý.

1. Amorité se nacházeli v trhlině, protože pohár jejich hanebností byl plný.
2. Duch Boží jim byl odejmut. Jsou opuštění.
3. Ježíš jim stále dával fyzickou sílu žít, a to i přesto, že odmítli Jeho duchovní povahu. Kristus s nimi byl stále blízce spojen.
4. Bez Boží ochrany s nimi mohl Satan naložit dle svého přání.
5. Jozue 10:10 říká, že je Hospodin znepokojil. Jinými slovy, nechal Své slovo, aby je přesvědčilo o jejich hříchu. Přesvědčení hříchu je trápilo, a tak se dali na útěk. Toto je Boží duchovní krupobití a požár tak, jak nám říká Bible.
6. Satan, který zjistil, že Amoritý nemůže použít ke zničení Izraele, protože jsou zachváćeni strachem, je s brutálním běsněním fyzicky zničil. Přesto byla tato síla Satanovi poskytnuta Bohem. Hůl moci mohla spadnout na zem a stát se hadem. Satan seslal fyzické krupobití.
7. Použití Kristovy síly Satanem k ničení mohlo za Kristův žal a fyzickou manifestaci krup, jež byly vyjevením Kristova utrpení na kříži.

Nesmíme zapomínat na vzorec Božího hněvu, jak jej známe z Kříže. Slovo Boží Krista - beroucího na sebe naše hříchy - znepokojilo, a Satan bombardoval Jeho mysl pochybnostmi, přičemž se Ho zároveň snažil fyzicky zabít. Udělal to za použití římských vojáků a vůdců Izraele. Těmto lidem byla Kristem dána moc, ovšem jejich mysl ovládal Satan.

Ježíš odhalil Boží oheň a krupobití, když vyčistil chrám v Jeruzalémě.

S nebyvalou horlivostí a přísností převrací stoly penězoměnců. Mince padají a hlasitě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o jeho moci. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivé peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejné důtky v jeho ruce působí na lidi stejně hrozivě jako ohnivý meč. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, dohazovači a obchodníci s dobyt看em utíkají pryč i se svými ovce^m a voly, jen aby unikli jeho soudu. {TV 97.3}

Davu se zmocňuje panika, všichni cítí, že je zastínilo božství. Z vybledlých rtů se ozývají zděšené výkřiky. Dokonce i učedníci se chvějí. Naplnila je posvátná bázeň, protože Ježíš mluvil a jednal úplně jinak, než byli zvyklí. {TV 97.4}

Vidíme, že moc Krista je použita ničivě proti neživým objektům. Převrací stoly a ničí jim obchod. Důtky jsou v Jeho ruce symbolem soudu, a mají efekt ohnivého meče. Ten meč je v Jeho Slově, a to Slovo probodává hříšné duše lidí tak, že se třesou hrůzou. Netrestá je ovšem fyzicky. Kristus očistil chrám duchovně, ohněm usvědčení. O čtyřicet let později bylo Satanu dovoleno rozbořit chrám i Jeruzalém posláním římských vojáků, vypálením chrámu a pobitím obyvatel.

Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili pohár pomsty. V pohromě, která je jako národ postihla, a ve všech bídách, které pak následovaly, když byli rozptýleni, sklízeli jen to, co sami zaseli. Prorok napsal: „Je to tvá zkáza, Izraeli,“ protože ses „stavěl na odpor svému Bohu“. Ozeáš 13,9; Ozeáš 14,1. Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě Božího rozhodnutí. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost. Tvrdošíjným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana a satan jim mohl vládnout podle své vůle. Strašné krutosti, které se projevíly při

zkáze Jeruzaléma, ukazují, jak satan jedná s těmi, kdo se poddali jeho nadvládě. {VDV 26.4}

Když tedy Hospodin Amoritů sklíčil, šlo o jeho poslední snahu je oslovit a podnítit k doznání svých hříchů. Nepřestali ale odporovat, zatvrdili se, a dopřáli Satanovi absolutní volnost je fyzicky zničit.

Všímáme si, že Satan často použije fyzický objekt k zamaskování duchovní pravdy. Když mluvil Kristus o chlebu reprezentujícím Jeho tělo, Římskokatolická církev převezme emblém a prohlašuje, že ho promění ve skutečné tělo Kristovo. Satan vzal Hospodinovo duchovní slovní krupobití, a zmaterializoval ho, aby zamaskoval pravdu o Božím konání. Povšimněme si tohoto vzorce znovu v Jeruzalémě:

Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě Božího rozhodnutí. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost. {VDV 26.4}

Tento princip krok za krokem:

1. Slovo Boží je jako krupobití a oheň, usvědčující lidi z hříchu. Tento rozsudek je odhalen v Boží dobrotě a Jeho darech lidstvu, a také v pocitu viny v duši za přestupky.
2. Lidská duše prosby Ducha vytrvale odmítá.
3. Bůh neochotně odnímá Svého Ducha, což způsobuje sucho v duši.
4. Satan přebírá plnou kontrolu.
5. Satan jim fyzicky přináší zkázu, a je mu dovoleno použít fyzickou sílu Boha dle vlastní vůle.
6. Satan své činy ničení maskuje, aby přiměl ostatní věřit, že to byl Bůh, kdo fyzicky ničil.

Znovu se podívejte, jak to popisuje inspirace:

Jestliže člověk tvrdošijně odporuje Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníku odejme, a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím satana. Zkáza Jeruzaléma je strašným varováním pro všechny, kdo

berou na lehkou váhu nabídku Boží milosti a ignorují pozvání Boží dobroty. Je nejpřesvědčivějším svědectvím toho, jak Bůh nenávidí hřích, a důkazem jistého trestu, který stihne viníky. {VDV 27.1}

Když čteme Písmo maskované Satanovou krutostí, nevidíme Otcovu poslední snahu spasit, ale rozzuřeného Boha, který se mstí, zabíjí a ničí. Pokud čteme tento příběh, a jsme ponecháni si myslet, že to Bůh osobně zničil Amority, pak jsme v mysli posadili na trůn smrt, a Satan dosáhl svého cíle, přinést smrt těm, kteří uctívají takového Boha. Boha smrti a zkázy.

Vítězství Světla nad Temnotou

Připomeňme si teď kritický bod týkající se souvislosti mezi lidskou realitou a imitování Boha, kterého uctíváme. Jestliže je Bůh z 99% láska a z 1% mstivý ničitel, potom je mstivým ničitelem na 100%. Procento černé zabarví 99% bílé. Jakákoli demonstrace moci našeho Otce v podobě zabíjení nebo ničení zajišťuje, že se tyto případy budou opakovat u těch, kteří Ho uctívají. Je nám nařízeno pečlivě, situaci od situace, imitovat ve svém chování Krista.

Zkoumejte Krista, zkoumejte Jeho povahu, jeden rys za druhým. On je naším Vzorem a po nás se žádá, abychom Jej napodobovali svými životy a svými povahami; jinak se nám nepodaří být obrazem Ježíšovým, ale ukážeme světu podvrženou kopii. Nenapodobujte žádného člověka, neboť lidé jsou nedokonalí ve vlastnostech, v řeči, ve způsobech, v povaze. Stavím před vás Člověka Ježíše Krista. 3SM 170, (Vybraná poselství, kniha 3, pozn. překl.)

Čeká nás práce, která od nás vyžaduje největší pilnost, nejpřísnější bdělost a ustavičnou modlitbu; jinak nebudeme schopni přemoci nedostatky svých charakterů a nenapodobíme svůj božský Vzor. Všichni bychom se měli snažit napodobit Kristův život. 4T 135, (Svědectví pro církev, čtvrtý díl, pozn. překl.)

Pokud věříme, že Kristus tasil fyzický meč před Jozuem, a použil ho k vyvraždění Kenaanců, a pokud věříme, že Kristus osobně topí lidi a upaluje je, potom budeme přesně tyto věci dělat, protože Kristus je naším vzorem ve VŠEM, nejen v něčem. Jediným způsobem, jak definitivně porazit smrt, je ujistit se, že když hledíme na Krista a Jeho Otce, tak v nich nespatřujeme vůbec žádnou temnotu ani smrt.

V Písmu jsou temnota a smrt totožnými pojmy.

Jb 28:3 Temnotě určuje konec a zkoumá temný kámen v nejhlubší tmě po nejzazší mez.

Ž 107:14 Vyvedl je z temnoty, z nejhlubší tmy, a zpřetrhal jejich pouta.

Písmo nám říká:

1J 1:5 A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme:
Bůh je světlo a není v něm žádná tma.

V našem Otci a Pánu Ježíši není žádná temnota ani smrt. Bůh je světlo, a není v Něm vůbec žádná temnota. Otázka k zamyšlení je tedy tato. Vidíme smrt v povaze Boha? Uctíváme smrt v činech, které připisujeme našemu Otci a Pánu Ježíši? Nyní je čas uvidět ohromné světlo a vyjít z té temnoty, která připisuje smrt a ničení Bohu. Toto je poslední zpráva milosrdenství světu. Je to odhalení Boží povahy Lásky.

Iz 9:1 Lid, který chodí v temnotě, uvidí veliké světlo. Na ty, kdo bydlí v zemi nejhlubší tmy, na ně zazáří světlo.

Iz 60:1-3 Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. (2) Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva. (3) A národy půjdou ke tvému světlu a králové k záři tvého svítání.

Duch Proctví nám jasně říká, kde se světlo nachází v Izajáši 60:

Bůh poručil: ‚Z temnoty ať zazáří světlo,‘ 2. Korintským 4:6. Když ‚Země byla pustá a prázdná, temnota byla nad hlubinou,‘ ‚Duch Boží se vznášel nad vodami. I řekl Bůh: Budiž světlo! A bylo světlo.‘ Genesis 1:2, 3. Tak v noci duchovní temnoty vystoupilo Boží slovo: ‚Budiž světlo.‘ Svým lidem řekl: ‚**Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva.**‘ Izajáš 60:1.

‚Hle,‘ říká Písmo, ‚tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin **a bude nad tebou vidět jeho sláva.**‘ Izajáš 60:2.

Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlášáno Boží poselství, které má osvěčující vliv a spásnou moc. **Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, světlo jeho lásky, milosrdenství a pravdy.** {PM 212.4}

Pozastavení Slunce a Měsíce

Jozue 10:12 Jozue tehdy promluvil k Hospodinu, v den, kdy Hospodin vydal Emorejce před syny Izraele, a řekl před zraky Izraelců: Zůstaň stát, slunce, v Gibeónu! I ty, měsíci, v údolí Ajalónu!

Pozastavení Slunce a Měsíce také odkazuje na Kristův Kříž.

Zůstane jediná připomínka: Náš Vykupitel navždy ponese stopy po svém ukřižování: na jeho raněné hlavě, v jeho boku, na jeho rukou a nohou zůstanou stopy krutého díla, které působí hřích. Prorok popsal Krista v jeho slávě takto: „Po straně má rohy, v nichž je skryta jeho síla.“ Abakuk 3,4. {VDV 433.6}

Když čteme ve třetí kapitole Abakuka dál, dozvídáme se:

Abk 3:11 Slunce i měsíc vejdou do svého obydlí, odejdou v jas tvých šípů, v záři tvého blýskavého kopí.

Ježíš je hebrejsky Jozue. Když vůdce Izraele Jozue poručil Slunci a Měsíci, aby se zastavili, zrcadlil tím Krista, který poručil Slunci a Měsíci se zastavit, když zemřel na kříži. Všechno stvoření se před tímto činem ohromné lásky sklonilo. Zároveň byl odhalen had jako ničitel. Ničící had je odhalen na tyči nebo holi. Popravdě můžeme říct:

Ž 18:13 Ze záře před ním vystupovala mračna, krupobití a řeřavé uhlí.

Stání Slunce a Měsíce umožnilo, aby Slunce svítilo celý den. To znamená, že denní světlo trvalo celých 24 hodin, což symbolizuje úplnou porážku temnoty Kristem na Kříži. Na Nebesích nenastala noc, a to naznačuje, že temnota smrti byla zcela poražena. Stejně, jako se Satan pokoušel zamaskovat lásku Boha smrtí Jeho Syna Krista mučením a fyzickým ukřižováním, tak se i v příběhu hory Gibeón pokusil zastřít symbolizovaný příběh Kříže našťvaným a hrozivým Bohem, který drtí hlavy hříšníků reálnými kameny. Nyní je čas povstat a zaskvěť se a vstoupit do světla Boží milující povahy.

Podivný čin Boží

Nyní, při všech těchto myšlenkách, můžeme prozkoumat smysl podivného činu Božího.

Iz 28:21 Neboť Hospodin povstane jako na hoře Perasímu, rozzuří se jako v Gibeónském údolí, aby vykonal své dílo, sobě **cizí** dílo, a aby vykonal svou službu, pro něj neobvyklou službu.

Prvnímu užití slova *podivný* je dán následující význam, hebrejsky:

Strongův slovník hebrejštiny: [H2114] zûr

Jednoduchý kořen; **uchýlit se** (převážně k noclehu); proto být cizincem, podivný, světský; specificky (příčestí činné) být nevěrný: - (pocházet z) jiného (člověka, místa), vějidlo, odejít, (od-) cizí (-nec, věc, žena).

Gesenův hebrejsko-chaldejský slovník: **Odvrátit se. Odejít. Sejit z cesty.** Být cizincem.

Podivný čin Boží není v tom, že Bůh osobně pozvedá pěst a drtí nepřátele. Podivným činem je, že se odvrátí a dopustí, aby se mu v Duchu udělala trhlinka. Dovolí sám sobě stát se cizincem podle touhy hříšníka.

Druhým slovem pro *podivný* je jiné hebrejské slovo. Jeho význam má nádech něčeho cizokrajného.

Strongův slovník hebrejštiny: [H5237] nokrûy

Z H5235 (druhý tvar); podivný, v různých stupních významů a užití (divný, nepřibuzný, cizoložný, jiný, podivuhodný): - cizokrajný, cizinec, exotický, cizí (-nec, -nka, žena).

Hospodinu je naprosto cizí se odvrátit a stát se cizincem pro Vlastní děti. Po letech úsilí ve snaze oslovit skupinu lidí, Bůh nakonec odnímá Svého Ducha. Tento čin v Něm rozechvěje žal a smutek, jak můžeme vidět v životě Krista, když hořekuje nad Jeruzalémem. Chtěl, aby byli pospolu jako kuřátka u slepice, ale odmítli.

Ať už si myslíme, že nás má Bible naučit cokoliv, musíme to sladit s tím, co

víme o povaze Boha ve světle jeho dokonalého ztělesnění v osobě Ježíše Krista. Ježíš měl opakovaně problém vyjevit duchovní pravdy lidem, protože se neustále upínali na fyzické a nemohli proniknout do jeho hlubších významů.

Kdo je Bůh, který sedí na trůnu našich srdcí? Je Bůh, kterému sloužíme, jedincem osobně zodpovědným za smrt milionů lidí? Stalo se násilí částí Boha, kterého uctíváte? Pokud v současné době sedí na trůnu smrt, pak bude smrt věčná, protože Bůh je věčný.

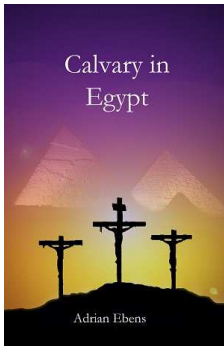
Jestliže Bůh je láska, milosrdenství a laskavost, a Jeho právo je uplatněno v dovolení Svým poddaným sklízet ovoce vlastních činů, potom je smrt vskutku posledním nepřítelem k poražení. Až bude poslední poselství ohledně povahy Boha odhaleno, smrt bude z trůnu v našich myslích odstraněna, a my budeme sloužit Bohu beze strachu.

L 1:74 abychom vysvobození z rukou našich nepřátel mu beze strachu sloužili

1K 15:26 Jako poslední nepřítel bude zhlazena smrt.

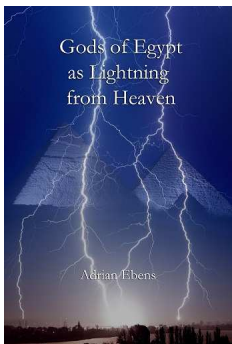
2Tm 1:7 Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti

Křížová cesta v Egyptě

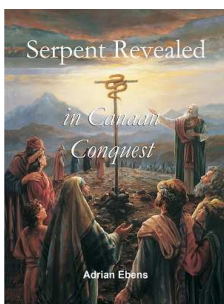
Pořádně se do toho zhloubte. Mysl římských vojáků ovládaná Satanem, a přesto jejich dech, jejich život, je životem osvěcujícím každého člověka přicházejícího na tento svět. Kristova moc nad dušemi lidí je použita Satanem k přibití Krista na kříž. Jen se na okamžik zastavte a přemítejte o tom. Jediná scéna římského vojáka s kladivem pozvednutým vysoko, a zatloukajícím hřeb do těch vzácných rukou Spasitele, je klíčem k egyptským ranám a vší té síle zkázy, která se na Zemi děje.

Bohové Egypta jako blesk z nebe

Bible obsahuje několik příkladů, kdy byli lidé za přestupky odsouzeni k trestu smrti ukamenováním. Kde se tento způsob vzal? Představil jej snad Bůh Mojžíšovi, nebo přišel z jiného zdroje? Je možné, že rozsudky, které na Izrael dopadly, měly souvislost spíše s jejich představami o soudu, než s Bohem samotným? Změnil snad něco hřích zlatého telete ve vztahu mezi Bohem a Izraelem? Je důležité vědět? Ti, co mají uši, necht' slyší.

Had odhalen – Dobyťtí kanaánské země

Jak se smíříme s hromadným vyvražděním národů Izraelem, s mečem proti slovům Krista?

... protože všichni, kteří mečem zachází, jím také schází.

Nejen muži, také ženy a děti:

Dt 2:34 V té době jsme dobyli všechna jeho města a každé město jsme zasvětili zkáze, na muže, ženy i malé děti. Nenechali jsme nikoho přežít.

Podivný čin Boží

Neboť Hospodin povstane jako na hoře Perasímu, rozzuří se jako v Gibeónském údolí, aby vykonal své dílo, sobě cizí dílo, a aby vykonal svou službu, pro něj neobvyklou službu. Iz 28:21

Co je to za podivný čin, který Bůh vykonává? Podle mnohých jde o pro Boha netypický čin, kdy očišťuje Universum od hříchu. Není si snad Bůh někdy podobný?

Kdo je vlastně Bůh, kterého uctíváte? Je autorem života, lásky a svobody, nebo je autorem kombinujícím život a smrt? Jsou Boží milosrdenství a spravedlnost dvěma odlišnými stranami Jeho přirozenosti, nebo je spravedlnost vyjádřením Jeho milosrdenství?

Je Bůh v zemětřesení, větru a ohni, stejně jako v tichém hlásku? Upálil Bůh osobně tisíce lidí například tehdy v Nagasaki a Hirošimě? Proč Ježíš káral učedníky, když si přáli přivolat z nebes požár, a kompletně odmítl jejich myšlenku, dokonce i když se ve snaze o podporu odvolávali na Elijáše?

Existuje shoda v Ježíši, který stojí před Jozuem s taseným mečem, a zároveň tvrdícím Svým učedníkům, že kdo s mečem zachází, mečem také schází?

V této brožuře najdete upřímnou snahu rozebrat tyto otázky, a ujistit o pravdě, že Bůh je láska, a každému dá na základě jeho vlastních činů.